

Societat

BARCELONA

SOS Ciutat Meridiana

El barri amb la renda més baixa de la ciutat reclama inversió i que s'actui contra les ocupacions il·legals

Reportatge

TONI VALL
BARCELONA

A quarts de dotze del matí un Mercedes groc baixa com una exhalació per l'avinguda dels Rasos de Peguera, al cor de la part alta de Ciutat Meridiana. Resulta xocant la velocitat en un barri on tot sembla anar a ritme somort i també xoca el contrast d'un cotxe d'alta gamma circulant per uns carrers en què els utilitaris i les matrícules antigues dominen entre els vehicles aparcats. Soc al barri amb la renda per càpita familiar més baixa de Barcelona, un barri en què només cal passejar durant un matí per copsar el descontentament veïnal. Estan farts que els anomenin "*Ciudad desahucio*", estan farts que tot aquí sigui provisional. El barracó de l'Associació de Veïns és provisional des de fa vint anys, el camp de futbol –construït al mig de la vella riera que separa Barcelona de Montcada i Reixac– ho és des d'en fa deu, igual que el casal de gent gran, enxubat als baixos d'un bloc de pisos.

Aquests dies Ciutat Meridiana és notícia pel tancament imminent de

l'emblemàtic Mercat de Núria, obert des del 1966 i que ha viscut una progressiva decadència.

Només queda obert el bar. La Mari, la propietària, espera que li arreglin els últims tràmits per poder traslladar-se a l'altre mercat del barri. També està obert l'altre bar del mercat, El Jardí, que és exterior i està adossat a la seva paret posterior. Però només ho estarà uns dies. El Manuel Soto fa quatre anys que el regenta, el va fer revifar i n'està més o menys satisfet, però ha decidit acceptar la indemnització municipal i tornar al sector que va abandonar per culpa de la crisi econòmica, la construcció. Al bar de la Mari l'ambient està caldejat. Cada matí s'hi reuneixen clients de tota la vida que quan tanqui quedaran una mica orfes. "On compraran ara les persones grans que viuen a prop?", s'exclama el Manolo. I és que hi ha veïns grans que amb prou feines poden sortir dels seus pisos i han de confiar en la bona voluntat dels que els ajuden amb la compra diària.

Dins del conjunt de veus i de punts de vista que conformen la identitat del barri, els clients habituals del bar entenen que la mort del mercat és la punta de l'iceberg d'una problemàtica de barri molt més profunda. "Som

Estigma
Els veïns lamenten portar la llufa de ser "Ciutat Desnonament"

Meridiana!", exclama enfadada la Teresa Alabarce. Reivindica així el seu sentiment d'orgull de pertinença a uns carrers que coneix des que als catorze anys va venir d'Andalusia: "Estem cansats que només es parli de nosaltres en sentit negatiu. No som Ciutat Desnonament, som Ciutat Meridiana".

Ocupacions i tràfic de droga

La Teresa, el Manolo i els seus companys de tertúlia són molt crítics amb la gestió de l'Ajuntament i amb el paper de l'Associació de Veïns. Consideren que no s'estan afrontant els problemes més substancials, com ara les ocupacions dels pisos, el seu relloguer il·legal i el tràfic de droga. El Manolo viu

al carrer Perafita i denuncia que no hi ha cap porteria on no es venguin substàncies prohibides.

Assenyala també l'existència de sistemes irregulars en l'adjudicació de pisos desocupats que són propietat d'entitats financeres: "Si pagues 500 euros, hi ha persones que t'obren el pis i hi pots entrar a viure". El Fermín, a més, es lamenta que ja li han esbotzat la porta tres vegades per entrar-li a robar.

El que volen donar a entendre aquestes veus és que al rerefons hi ha un encaix molt millorable en la convivència. El barri desprèn recel cap a la població estrangera amb qui cohabituen, d'origen dominicà, hondureny o ucraïnès. El coordinador dels projectes d'inserció sociolaboral del Centre Cruïlla, Mariano Hernandez, explica com un veí va arribar a retreure-li que se sumés a una acció per aturar un desnonament al barri dient-li: "A la festa del desnonament no hi han d'anar persones espanyoles". De seguida s'afanya a precisar que perquè hi hagi qui no es comporti de manera cívica i legal això no ha d'implicar la criminalització general i irresponsable que alguns fan de la població estrangera. Destaca que tant l'Associació de Veïns com l'Ajuntament s'esforcen a

01. Vista del barri entrant a Barcelona per la Meridiana 02. Clients al bar del Mercat de Núria. 03. Un grup de veïns del barri al local del casal de gent gran Pedraforca. 04. Un cartell en un bloc de difícil accés al barri. XAVIER BERTRAL

millorar el barri però que cal redoblar els esforços. El coordinador del Centre Cruïlla, un dels que els salesians tenen a Barcelona, conclou que Ciutat Meridiana necessita una injecció “radical” de recursos.

Al carrer Pedraforca, de bon matí hi ha hagut un desnonament, i a mig matí n'està previst un altre al carrer Perafita. El Mariano ens hi acompanya. Anem a casa la Séfora, al número 38, que pertany al que es coneix com a “Bloc fantasma” pel seu complicat accés a través d'escalas, i una petita zona forestal amb camí de terra. El seu urbanisme és estranyíssim i denota una planificació d'urgència i acceleració. “Perafita porta penjada la llufa de ser el carrer amb més desnonaments d'Europa”, m'explica el Mariano mentre veiem un cartell d'allò més exòtic: “Prohibit molestar els veïns més enllà de les deu de la nit”. És ben particular aquesta semàntica que sembla tolerar les molèsties durant el matí i la tarda. En arribar al número 38, veiem que ja no hi ha moviment al carrer. La Séfora ja no hi és però una amiga seva ens explica que el desnonament s'ha pogut aturar i que tant la comitiva judicial com les forces socials ja han marxat.

La regidora del districte de Nou Barris, Janet Sanz, es mostra conscienciada al 100% de la problemàtica de Ciutat Meridiana, que assenyalava com a prioritària i destaca el seguit d'actuacions de l'equip de govern, amb especial èmfasi en el pla per erradicar la pobresa energètica i el d'atenció als desnonaments. “El que passa al barri es deu a la seva

històrica deficiència estructural i a la pobresa d'inversions”, sosté.

Destaca la recuperació del Pla de Barris, que suposa una injecció de 15 milions d'euros i espera aconseguir que el barri deixi de ser “l'UCI de l'àrea metropolitana de Barcelona”, en referència a l'acollida de ciutadans expulsats per les dinàmiques d'especulació i gentrificació existents en altres districtes barcelonins. Sobre els problemes de delinqüència i droga, insisteix en el contacte permanent amb la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra per detectar i erradicar les xarxes mafioses que denuncien alguns veïns. Li remarco les crítiques generalitzades a l'Ajuntament que he recollit: “Comprenc el malestar però reitero que hi estem molt a sobre i m'agradaria que els resultats es poguessin veure ben aviat”.

La posició de Sanz contrasta frontalment amb la del president de l'Associació de Veïns, Filiberto Bravo, que denuncia l'abandonament institucional de Ciutat Meridiana: “Veïem bones paraules i actitud positiva, però a nivell de fets, molt poca cosa. Som un gra molest per als polítics”. Glossa el treball precari, les més de dues-centes famílies que viuen ocupant pisos i el mig miler que pateixen situació de vulnerabilitat. Li pregunto per les crítiques d'alguns veïns cap a l'associació i és conscient que no tothom veu amb bons ulls que es dediquin esforços importants a persones nouvingudes: “Hi ha població autòctona que se sent perjudicada i s'ha d'entendre, però no és cert que només atenguem les necessitats dels immigrants”, es defensa. —